

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Παναγιώτης Κ. Περσιάνης, Μπορούν σήμερα τά Σχολεία της Κύπρου νά εκπαιδεύουν πολίτες; Λευκωσία 2003.

Γράφων ὁ διακεκριμένος συγγραφεὺς ἐν τῷ Ἐπιλόγῳ τοῦ παρόντος βιβλίου διὰ τό περιεχόμενον αὐτοῦ, σημειοῖ τά ἀκόλουθα: «Τό βιβλίον αὐτό προσπάθησε νά μελετήσῃ τό θέμα μέ διερεύνηση τριῶν ὑποθέσεων πού πιθανόν νά ἐξηγοῦν τήν περιορισμένη ἀποτελεσματικότητα τοῦ σχολείου στόν τομέα αὐτό σήμερα. Συγκεκριμένα, διερευνήθηκε ἡ ἀλήθεια τῶν τριῶν πιά κάτω ὑποθέσεων: α) Κατά πόσο τό σχολεῖο σήμερα ἐνδιαφέρεται ἢ ἐπικεντρώνεται λιγότερο ἀπό πρίν στό θέμα τῆς ἀγωγῆς γενικά καί τῆς ἐκπαίδευσης πολιτῶν εἰδικότερα, β) κατά πόσο τό σχολεῖο ἐνδιαφέρεται μέν καί προσπαθεῖ ὅπως καί πρίν, δέν ἔχει ὅμως τήν ἐπιθυμητή ἀποτελεσματικότητα λόγω τῶν πολλῶν παραπτωμάτων τῶν μαθητῶν καί τῆς συνακόλουθης ἀνάγκης νά ἐνεργεῖ περισσότερο κατασταλτικά παρά θετικά, καί γ) κατά πόσο τά αἴτια τῆς περιορισμένης ἀποτελεσματικότητος εἶναι οἱ ξεπερασμένες στρατηγικές, προσεγγίσεις καί μέθοδοι πού ἐφαρμόζει τό σχολεῖο στόν τομέα αὐτό. Ἡ ἐμπειρική ἔρευνα πού διεξήχθη μέσα στά πλαίσια τῆς μελέτης αὐτῆς ἔδειξε πῶς οἱ δύο πρῶτες ὑποθέσεις ἰσχύουν μόνο μερικῶς ἐνῶ ἡ τρίτη εὐσταθεῖ πλήρως» (σελ. 132).

Βάλτερ Ποϋχνερ, Ἡ Κύπρος τῶν Σταυροφόρων καί τό θρησκευτικό θέατρο τοῦ μεσαιῶνα, ἔκδοσις «Κέντρου Μελετῶν Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου», Λευκωσία 2004.

Ἐπανεξετάζει ὁ συγγραφεὺς τά δύο κείμενα: Ὁ λεγόμενος κυπριακός «Κύκλος τῶν Παθῶν» (1320), τό ὅποιον εἶναι γραμμένον εἰς τήν βυζαντινὴν κοινὴν, καί ἡ «Repraesentatio figurata» τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, τό ὅποιον παρεστάθη τό 1372 εἰς τήν Avignon καί μετεφέρθη ἀπὸ τήν Κύπρον ὑπὸ τοῦ Philippe de Mézières, γραμμένον εἰς τά λατινικά. Εἰς τά δύο αὐτά κείμενα βασίζεται οὐσιαστικῶς ἡ ὑπόθεσις «πῶς ἡ Κύπρος τῶν Σταυροφόρων (1192 - 1489) ἐνδεχομένως κατέχει μιὰ ξεχωριστὴ θέση τόσο στήν ἱστορία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ μεσαιωνικοῦ θεάτρου ὅσο καί στό ζήτημα τῆς ὑπαρξῆς θρησκευτικοῦ θεάτρου στό Βυζάντιον» (σελ. 5). Καί «ἐνῶ τό ἐλληνικόν κείμενον τῶν Παθῶν προβληματίσε κυρίως τοὺς Βυζαντινολόγους, στή συζήτηση καί διένεξη γύρω ἀπὸ τό βυζαντινόν «θέατρο», καί λιγότερον τοὺς ἱστορικοὺς τοῦ θεάτρου, τό λατινικόν κείμενον δέν βρῆκε ἀπήχηση στή βυζαντινολογία, συζητήθηκε ὅμως ἔντονα ἀνάμεσα στοὺς ἱστορικοὺς τοῦ δυτικοῦ θεάτρου. Ὁ μόνος ἐρευνητὴς πού ἔχει συνδυάσει τά δύο κείμενα ὥς τώρα ἦταν ὁ Giorgio La Piana» (σελ. 5). Καί ὁ συγγραφεὺς ἐπιλέγει: «Ἡ ἀναψηλάφηση τῶν ποικίλων προβληματισμῶν γύρω ἀπὸ τά δύο αὐτά κείμενα μοῦ δίνει καί τήν εὐκαιρίαν νά ξεκαθαρίσω ἐκ νέου τὴν θέσιν μου στά ζητήματα αὐτά καί νά ἐπαναφέρω στά σωστά συμφραζόμενα ὁρισμένες παρερμηνεῖες πού παρουσιάζουν οἱ νέες (σχετικές) ἐργασίες» (σελ. 7).